

1972 JUN 24
TEXTILELET

9. 639 13p III

Budapest centenáriumi tiszteletére kommunista műszak a Pamutkikészítőgyárban

A hengernyomó teljesítménye 58 800 méter

Az összerakó 60 000 métert továbbított

40 000 forint Óbuda parkosítására

A hivatalos munkarend szerint június 17-e szabad szombat volt a Pamutkikészítőgyárban. A hét elején azonban a KISZ-szervezet aktívái a következő szövegű meghívókat hordták szét az üzemrészekbe:

„Kedves Elvtársak!

Szeretettel meghívjuk 1972. június 17-én reggel 6—13 óráig tartandó kommunista műszakunkra.

Munkánkkal elősegítjük a gyár féléves tervének teljesítését. A bér értékének megfelelő összeget felajánljuk a gyár mellett lévő játszótér és park felújítására. Ezzel részt veszünk Buda, Óbuda és Pest egyesítésének 100. évfordulójára szervezett parkosítási akcióban.

Kérjük, hogy munkájával segítse a centenáriumi év céljainak elérését. Műszak után ebédre gondoskodunk, egyben szeretettel meghívjuk klubdelutánunkra.”

Június 17-én, szombat reggel 6 órakor ugyanúgy, mint más munkanapon, beindultak a gépek a Pamutkikészítőgyárban. De talán mégsem ugyanúgy. Nem csökkentjük a hétköznapi szorgalmának elismerését azzal, ha leírjuk, hogy ezen a szombaton lelkesebben, sokkal nagyobb tettekkészséggel álltak munkába mindazok, akik önként vállalták ezt a jelentős társadalmi munkát. Asszonyok, akik a fárasztó három műszak mellett lemondtak az oly szükséges szabad szombatról, vidékiek, akik ugyan még nem régen tagjai a gyári kollektívának, de úgy érezték, kötelességük részt vállalni a közös megmozdulásból, s nyugdíjasok, akik a hír hallatán önként jelentkeztek, mert hisz becsületbeli ügynek tartották saját részvételüket is. Mindezt szerényen, nagy szavak nélkül, kötelességszerűen tették. S ez az, ami dicsőre méltó a pamutkikészítőgyári kommunista szombat megszervezésénél.

Az energiatelep műszerei ezen a délelőttön azt bizonyították, hogy az egyéb napokon álló gépek is mind „beálltak” a termelésbe. De vegyük csak sorjába a műhelyeket.

A fehérítőben a nyersanyagot már az előző nap kivételezték. Egy műszak alatt általában 30 ezer métert fehérítettek, és 10 ezer métert lúgoznak. A reggeli órákban már minden jel arra mutatott, hogy a szokásosnál többet adnak át, igaz, hogy csak fehérítésre került sor. Ebben az üzemrészben nem volt álló gép. KISZ-esek és a nyugdíjkorhatárhoz közeledők együtt dolgoztak azokkal, akik éjszakai műszakjukat toldották meg néhány órával.

A nyersáruraktárt népes csoport vette birtokába. „Vendégmunkások” a bérelszámolóból, munkaügviéből, a személyzetiről. Bálákat bontottak.

A bolyhozó bár csendesebb volt, de cseppet sem maradt le szorgalommal a többi műhely-

től. A hazaiakon kívül a főmechanika KISZ-esei és rózsaszentmártoniak dolgoztak itt is, mint a darabfestőben, ahol földijeik szintén kitétek magukért. A jiggergépén a lakatosműhely vendégmunkásai dolgoztak a szakemberek irányításával. Az appetkalanderműhelyben mindenki a fedélzetten volt. Az appetkonyhán az aranykoszorús Bólyai János brigád volt az „ügyeletes”.

Öt brigád helyett nyolc dolgozott a hengernyomóban. 25 a saját ember, 8 pedig a villanyszerelő műhely gárdájának tagjai. A nyomók, a koloristák között volt olyan, aki már szintén ledolgozta az éjszakai műszakot. A festékonyhában a legjobb szakemberek, a koloristák adták a segítséget, a kolorizálást a főkolorista végezte. A hengernyomó műhely egy műszakra eső feladata 30 ezer méter. Am a festékonyhán és a nyomóműhelyben egyaránt megfogadták: nemcsak a mennyiség lesz kiugró ezen a napon, de a minőség ellen sem lesz kifogás.

A hengervártó részlegben 24-en dolgoztak.

Az összerakóban, mi tagadás, az utóbbi hetekben gyakran került sor túlórázásra, s a féléves terv teljesítéséig még nehéz napok állnak a műhely dolgozói előtt. Mégis a kollektíva jó része ott volt a helyén. Az Anna Frank ifjúsági osztóbrigád és a Kállai Éva mérőbrigád tagjai teljes létszámmal dolgoztak. Rózsaszentmártonból és Szücsi községből is bejöttek a lányok-asszonyok. Az anyagraktárból és a technológiából kilencen az összerakóban vállalták munkát. Kitért a műszak ritmusa. A két raktárban nemigen volt ember, mindenki ott hasznosította magát, ahol a legnagyobb szükség volt rá. A főmechanikán is ez volt a helyzet. Az ügyeletesek, a gyors segítségnyújtók voltak csak a műhelyben. Az aranykoszorús Ribakov brigád tagjai ezúttal a belső anyagszállítást segítették.

Külön említést érdemel a gyors versenypropaganda. Tíz órakor már felirat hirdette a műhelyekben: hányan vállalták a kommunista műszakot. Ez a gyors reagálás is hozzájárult a lelkes, jó hangulathoz.

A számok beszédes bizonyítékai e nap szorgalmas munkájának. A fehérítő 60 ezer métert fehérített, a mosó 124 ezer métert mosott. Az appetben a Vitz rámáról 26 ezer, az Artosz rámáról 35 ezer méter került le. 35 ezer métert adott tovább a kalander, a hengernyomó teljesítménye 58 800 méter volt, s az összerakó 60 ezer métert továbbított.

A Pamutkikészítőgyár kommunista szombatján részt vevők munkabérük felajánlásával mintegy 40 ezer forinttal járultak az épülő új Óbuda szűpítéséhez.

A jó hangulatú hetórás műszak után a gyárvezetés gulyás ebéddel vendégelte meg a műszak résztvevőit. Az ebéd utáni klubdelutánon sokan — főleg fiatalok — ottmaradtak.

A kommunista műszak idején kint járt a gyárban Horváth Károlyné elvtársnő, a III. kerületi Tanács elnöke és Vörös Gyula elvtárs elnökhelyettes, akik nagy elismeréssel szóltak a jó hangulatú, eredményes kollektív munkáról, és köszönetüket fejezték ki a társadalmi segítségért.

Vincze Dóra